

РЕШЕНИЕ

№ 278

гр. Пловдив, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XV СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана Ил. Димитрова

при участието на секретаря Елена Ил. Калончева
като разгледа докладваното от Мариана Ил. Димитрова Гражданско дело № 20225300102955 по описа за 2022 година

Съдът е сезиран с искова молба, подадена от В. С. К., с ЕГН ***** и адрес: ***** против ОД на МВР, ***** . В исковата молба се твърди, че през м. май **** г. ищецът е работил като ***** към ОД на МВР гр. ***** , като бил изпратен на обучение в Полицейската школа в гр. ***** На **. **. **** г. по време на обучението, ищецът бил прострелян в главата по непредпазливост от Г. А. (*****), за което последният бил признат за виновен с влязла в сила присъда по НОХД № 350/1996г. на Военен съд, гр. Пловдив. В резултат на прострелването, на ищеца били причинени няколко телесни повреди, вкл. постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота, поради което и към момента К. бил инвалидизиран.

Със Заповед от 06.05.1996г., ищецът бил уволнен от ОД на МВР по здравословни причини. С решение, постановено по гр. дело № 2926/1997г. на Окръжен съд – Пловдив било установено, че е налице причинно-следствена връзка между настъпилия инцидент и

последващата временна неработоспособност на ищеца.

Твърди се, че К. продължавал да търпи имуществени вреди, изразяващи се в разликата между получаваната пенсия по болест и възнаграждението, което би получавал като полицейски служител към МВР. Претендира обезщетение за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2020г. в размер на 25 283,62 лв. Претендира и мораторна лихва за периода от падежа на всяко вземане до завеждане на делото в съда, в общ размер на 5029,59 лв.

В срока по чл. 131 от ГПК, ответникът е подал отговор, с който оспорва иска. Твърди, че отговорността на ответника не следва да бъде ангажирана, тъй като чл. 216, ал. 3 от ЗМВР изключва отговорността на дирекцията в случаите, когато вредите са причинени в резултат на престъпление, какъвто бил и настоящият случай. Освен това се счита, че липсва причинна връзка между настъпилата нетрудоспособност и вредата, чието обезщетение се иска, тъй като през годините са били извършени множество промени в структурата на МВР, а част от длъжностите, включително и длъжността на ищеца, били съкратени. Оспорва се невъзможността на ищеца да си намери работа, като се счита, че липсва причинно-следствена връзка между намалената неработоспособност и липсата на работа. Ответникът заявява, че до ищеца са били отправени две предложения за започване на работа в МВР, съобразени със здравословното състояние на лицето, но опитите на се оказали безуспешни, тъй като ищецът не желал да упражнява трудова дейност.

От фактическа страна в процеса се установи следното:

От представените писмени доказателства – копие от Присъда № 350/18.10.1996 г., постановена по НОХД № 350/1996г., подсъдимият Г. А. е признат за виновен за това, че на **.**.****г. е причинил средни телесни повреди на В. С. К. поради немарливо изпълнение на правно-регламентирана дейност, представляваща източник на повишена опасност. След настъпилия инцидент, ищецът е бил

уволнен от МВР поради здравословни причини със Заповед от 06.05.1996г. Представени са Експертно решение № 0625/1998г., издадено от ТЕЛК Пловдив, Разпореждане № 013986/04.11.1996г., издадено от РУ „Социално осигуряване“ Пловдив, съдебните решения, постановени по следните гр. дела: гр. дело № 2926/1997г. по описа на ПОС, гр. дело № 9632/2010г., гр. дело № 18675/2012г., гр. дело № 17273/2014г. и гр. дело № 4720/2017г. по описа на Районен съд – Пловдив, както и по в.гр.дело № 1400/2019г. по описа на ПОС, от които се установява, че вследствие на инцидента от **.**.****г. ищецът е загубил работоспособността си, а ответникът многократно е бил осъждан да заплати обезщетение за имуществени вреди, представляващи разликата между възнаграждението, което ищецът би получавал като полицейски служител и реално получаваната от него пенсия. Представени са Удостоверения от 12.10.2020г., 08.02.2021г., 16.11.2020г., издадени от ТП на НОИ – гр. Пловдив, установяващи размерите на получаваната от ищеца пенсия през процесния период, както и обстоятелството, че лицето няма други декларирани доходи. От приложените Експертни решения на ТЕЛК – Пловдив от 10.05.2014г., 22.11.2017г. и 03.11.2020г. се установява, че процентът на трайно намалена работоспособност на лицето се увеличава, като според последното експертно решение, е 87 %. От приложената служебна бележка от 08.02.2021г, издадена от Агенция по заетостта, се установява периода на регистрация на лицето като безработно в Дирекция „Бюро по труда“.

Ответникът също е представил писмени доказателства – Заповед за назначаване на В. К. като полицейски служител и последващото ѝ изменение – от 17.03.1995г. и 30.03.1995г., Документи относно промени в щатните разписания в структурите на МВР, от които се установява, че са извършени промени в длъжностите в МВР, като е съкратена и заеманата от ищеца преди инцидента длъжност. Приложени са и писмени доказателства, от които се установява, че

ответникът е предложил на ищеца друга длъжност, която обаче не е била заета от него.

По делото са събрани и гласни доказателства, като е разпитан св. С.К.. – баща на ищеца. Свидетелят твърди, че е търсил работа на сина си, но без успех, тъй като работодателите отказвали да го наемат с такова заболяване. Заявява, че когато му била предложена работа от МВР, ищецът не бил добре, бил нервен, имал припадъци, страхувал се да започне работа там. Към настоящия момент състоянието на В. не било добро – ядосвал се, бил агресивен, имал припадъци, главоболие, повишено кръвно налягане.

Постъпила е информация от Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ гр. Пловдив, от която е видно, че от 01.01.2017г. – 31.12.2020г. К. не е бил регистриран като лице, търсещо работа за периода от м. януари до м. декември 2017г., месеците януари, февруари, март, ноември, декември 2018г., от м. януари до м. юни 2019г. вкл. През процесния период, ищецът 2 пъти е бил насочван към работодатели за започване на работа, но до постъпване не се е стигнало поради отказ от тяхна страна да го наемат.

По делото е изготвена съдебно-медицинска експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че към момента на изготвяне на експертизата, В. К. страда от ***** ***, неуточнени, последици от ***** ***, ***** без усложнения. Хипертонично сърце без (застойна) сърдечна недостатъчност, като припадъците са следствие от настъпилата трудова злополука през **** г. и се намират в пряка причинно-следствена връзка с нея. От своя страна, диагнозата на ищеца водела до нарушен сън, безсъние, колебания в настроението, улеснена дразнимост, избухливост, на моменти агресивни прояви, снижен интелект и паметово снижение за фиксация и репродукция. Според заключението на вещото лице, начинът на живот на К. не оказва неблагоприятен ефект върху здравословното му състояние.

Изготвена е и съдебно-счетоводна експертиза, от която се установява, че разликата между заплатата и получаваната от В. К. пенсия за инвалидност, намалена с минималната работна заплата за месеците, през които не е бил регистриран в „Бюро по труда“, е в размер на 25283,62 лева, а мораторната лихва до датата на исковата молба е в общ размер на 5029,59 лева. Според заключението, нетната стойност на обезщетението е в общ размер на 20417,01 лева.

Съдът намира съдебните експертизи като обективно, безпристрастно и компетентно изготвени, поради което същите следва да се кредитират изцяло.

При така установените фактически обстоятелства съдът направи следните правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 49, вр. с чл. 45 , вр. с чл. 51 и чл. 86 от ЗЗД.

От данните по делото безспорно се установи, че на **.**.****Г. ищецът е бил прострелян от Г. А. последният осъден за извършеното престъпление с влязла в сила присъда по НОХД № 350/1996г. на Военен съд – Пловдив. Безспорно се явява и обстоятелството, че инцидентът е станал по време на обучение на ищеца в полицейската школа в гр. *****

Въпросът за ангажиране на отговорността на ответника е разрешен с влязло в сила решение, постановено по гр. дело № 2926/1997г. по описа на ПОС, с което ответникът е осъден да заплати на ищеца обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, търпени от ищеца в резултат на инцидента.

С влязло в сила решение по гр. дело № 9632/2010г. ма XVIII гр. състав на ПРС е прието, че ответникът отговаря и за претърпените от ищеца имуществени вреди, които са свързани с влошеното здравословно състояние на ищеца и невъзможността му да реализира трудови доходи. Впоследствие същото становище е възприето в

последващите дела между страните: гр. дело № 18675/2012г., гр. дело № 17273/2014г. и гр. дело № 4720/2017г. по описа на Районен съд – Пловдив, както и по в.гр.дело № 1400/2019г. по описа на ПОС, различаващи се единствено досежно периода на присъждане на обезщетение.

Страните са обвързани от силата на пресъдено нещо на цитираните по-горе съдебни решения, поради което следва да се приеме, че основанието за ангажиране на отговорността на ответника, както и причинната връзка между увреждащото събитие и настъпилата неработоспособност на лицето, са установени.

Независимо от горното, ищецът не е освободен от задължението при условията на пълно и главно доказване да установи вредите си, както и техния размер. От представените по делото доказателства се установява, че е налице промяна в състоянието на ищеца в негативен смисъл, изразяваща се в увеличаване на определения процент на неработоспособност. От приетата по делото СМЕ се установява, че здравословното състояние на ищеца такова, каквото е към настоящия момент, е причинено вследствие настъпилия инцидент на **.**.****г.

Неоснователни са възраженията на ответника, че ищецът щеше да бъде съкратен от структурите на МВР, дори и да беше останал на работа, както и че същият може да полага труд, но по собствена воля не го прави. Досежно съкращаването в щата, следва да се има предвид, че не може с категоричност да се възприеме, че ищецът не би заел друга длъжност в МВР, респ. не би могъл да си намери друга работа, бидейки физически и психически здрав човек. Извън това, от представената от Агенция по заетостта информация е видно, че ищецът е бил регистриран като лице, търсещо работа, като два пъти е бил насочван към работодатели, които обаче са отказали да го наемат. Потвърждение за тези обстоятелства, както и относно трудностите при търсене на работа и поведението на ищеца, се намират в събраните гласни доказателства, които съдът цени съобразно правилата на чл.

172 от ГПК. Освен изложеното следва да се отбележи, че видно от представените експертни решения на ТЕЛК здравословното състояние на лицето се влошава, процентът на намалена работоспособност се увеличава, което допълнително усложнява възможността за полагане на труд.

Ето защо, претенцията на ищеца за присъждане на имуществени вреди се явява основателна. Относно размерът на обезщетението съдът намира, че същото следва да се определи като разликата между възнаграждението, което ищецът би получавал, ако не беше настъпил инцидента и получаваната пенсия за инвалидност, намалени с размера на минималната работна заплата за месеците, през които ищецът няма регистрация като лице, търсещо работа в дирекция „Бюро по труда“ – гр. Пловдив към Агенция по заетостта. От изготвената по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че дължимото обезщетение на ищеца е в размер на 25 283,62 лв., а мораторната лихва върху тази сума за процесния период е в размер на 5 029,59 лева, поради което предявеният иск следва да бъде уважен. Основателна е и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху главницата от датата на завеждане на исковата молба до окончателното ѝ плащане.

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ищецът има право на разноски. Ищецът е сторил такива в размер на 100 лева за изготвяне на съдебно-счетоводна експертиза, поради което същите следва да му се присъдят. Основателно е искането и на процесуалния представител на ищеца за присъждане на адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА долната граница на възнаграждението се определя по минималните размери, определени по наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА, т. е. Наредба 1/2004 г. Доколкото процесуалният представител на ищеца е претендирал адвокатско възнаграждение в размер на 1438,50 лева и

предвид обстоятелството, че същото не надвишава минималният размер, определен съгласно наредбата, същото следва да бъде присъдено.

По изложените съображения, Окръжен съд Пловдив

РЕШИ:

ОСЪЖДА ОДМВР – *****, ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на В. С. К., с ЕГН *****, от ***** **СУМАТА ОТ 25 283,62 лв.** (двадесет и пет хиляди двеста осемдесет и три лева и шестдесет и две ст.), представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в разликата между възнаграждението, което би получавал като полицаи и получената пенсия за периода от 01.01.2017г. до 31.12.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда – 30.06.2021г., до окончателното ѝ плащане, сумата от 5 029,59 лв. (пет хиляди двадесет и девет лева и петдесет и девет ст.), представляваща обезщетение за забавено плащане на главницата за периода от падежа на всяко задължение до завеждане на исковата молба в съда, както и сумата от 100 лв. (сто лева), представляваща направени по делото разноски за изготвяне на съдебно-счетоводна експертиза.

ОСЪЖДА ОДМВР – *****, ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. Н. Д. С., с л. № ***** и служебен адрес: гр. ***** **СУМАТА ОТ 1438,50 лв.** (хиляда четиристотин тридесет и осем лева и петдесет ст.), представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на основание чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Апелативен съд Пловдив.

Съдия при Окръжен съд – Пловдив: _____